

אורון / דודו ברק

אורון.
אורון שאול.
אולי זה רק חצית את הגבול?
אולי מצאת מחסה אי-שם?
אולי אתה עכשיו מלח בים?

האם מלאך אתה אשר עלה הוא
אל המרום? אולי נפל המיימה?
האם אל השחקים כאליהו,
על רכב אש עלית השמימה?

כן, באשר אתה שאול אורון
אצלי תמיד תשכון בזיכרון
בדי-אן-אי שלי אתה צרוב
הוי, בן שלי אהוב.

אורון.
אורון תן אות.
בבית נחכה לך עד כלות.
אולי פתאום ביום מן הימים
תשוב מארץ הנעלמים?

כאבדה גדולה תצוץ לפתע
כמוה לא נשכח אותך לבטח,
כיהלום בנשמה שמתה,
תזרח עלינו בני שלי, לניצח.

עלון מס' 1447 – 8/8/14

פתיח

קרל פיליפ גוטליב קלאוזביץ, לו מיוחסת האמירה "מלחמה הינה המשך המדיניות באמצעים אחרים" היה מנהיג צבא פרוסי, שחי בין השנים 1780-1831. קלאוזביץ גרס כי מוכרחים לנהל מלחמה מוגבלת ומסויגת, כלומר להתמקד במטרה ספציפית ובאמצעים מוגבלים. הוא התנגד למלחמות טוטאליות ולמלחמת בהן המלחמה עצמה הופכת להיות המטרה. לצורת מחשבה זו הייתה השפעה לאחר מותו והיא באה לביטוי באירועים היסטוריים מרכזיים.

האם מבצע 'צוק איתן' עונה להגדרתו של קלאוזביץ? לכאורה דומה שכן, משום שהפסקת האש שזים מנהיג מצרים, ומכובדת לפי שעה על ידי שני הצדדים, היא המנוף לפתיחת תהליך מדיני ישיר או עקיף שמטרתו להביא להסדר מדיני שיניח, עד כמה שאפשר, את רצונות כל אחד מהצדדים.

מצד ישראל, הפסקת האיום הרקטי והאחר על תושבי מדינת ישראל, מהצד החמאסי, פתיחת מעברים שיאפשרו לתושבי עזה להחלץ מהמצור הכפוי שבו הם נתונים מזה תקופה ארוכה.

סקרים שנערכו תוך כדי המבצע לימדו שרוב גדול של הציבור בישראל סבור שהכרחי להמשיך בלחימה כל זמן שיידרש, עד הכרעתו המוחלטת של החמאס ומיגור שלטונו בעזה, יהיו הקורבנות אשר יהיו. כך סבור למשל השר נפתלי בנט, חבר הקבינט המדיני בטחוני, שהתנגד להפסקת האש בכל תוקף.

נפתלי בנט, בדומה לרוב הציבור בישראל (על פי תוצאות הסקר) אינו סבור, כמו קלאוזביץ, שמלחמה היא המשך המדיניות באמצעים אחרים, אלא לשיטתו, תכלית להכריע את האויב ללא תנאי ובכל מחיר.

מעניין יהיה בתוך פרק זמן של חודשים, אולי אפילו פחות מכך, לבדוק שנית את עמדות הציבור ביחס למלחמה ולהסכם שנחתם, וחוששתי שהתוצאות יגלו הפעם ממצאים שונים לחלוטין. במלחמה כמו במלחמה מגיב הציבור בדרך אחת, אך ככל שחולף הזמן והשיגרה משתלטת, השיח הופך מתון ואחראי יותר, והציבור ברובו מגלה הבנה רבה יותר, ולעיתים אף הסכמה עם עמדת הממשל.

העלון המקומי שהוא של פולנו, ואני גאה בו, יוצא בתדירות נמוכה מזו של פעם - שלושה שבועות במקום שבועיים. מאחר והחומר שמצטבר בין עלון לעלון עולה לעיתים על הקיבולת שנראית לנו ראוייה, יש צורך לקבוע סדרי עדיפות. בהבנה שלי, כל חומר שנוגע לאשדות פנימה, קל וחומר שנכתב בידי אנשינו, כולל הרחבה, ראוי להתפרסם ויתפרסם. חומר שנוגע להווייה הישראלית הכללית או העולמית, עם כל רגישותו וחשיבותו בעיני המתבונן, יקבל לצערי עדיפות משנית. נא לקחת זאת בחשבון כאשר אתם מעלים דברים על הכתב. וסליחה מראש.

שבת שקטה וחמימה!

אבנר

מנהל הקהילה מדווח

אנו חותרים לקראת ראשית עבודתה של **שותפות החינוך** בספטמבר 2014 - ראשית שנה"ל תשע"ה. הבתים במאוחד מוכנים לקליטת הילדים. פרי מחשבה והשקעה. בית כיתה א' יעבור מתיחת פנים משמעותית. עמלים על שיפוץ פעוטון נוסף.

כל זה מתבצע בצד הרתמות מרשימה של המערכת לקליטת קבוצות ילדים מהדרום וקליטת קייטנת איל"ן - הפעם בשילוב ילדים מהדרום. תודה גדולה לסמדר ינאי, עמר בן נאים ולנערים והנערות שכל שנה, כאילו מפתיעים אותנו, בהירתמות המדהימה והבוגרת שלהם. תודה לכם.

ובצוות השותפות - עמלים בשיתוף פעולה מלא תוך מתן אפשרות להשמיע את נקודות המבט של הצדדים השונים, על ביטויים שונים של השותפות, תרגומם להסכם משפטי, על הקמת מועצת חינוך.

נפגשנו בחסות המועצה האזורית וראשה עם אנשי החטיבה להתיישבות. ההצהרה שלהם ברורה- הם (כמו גם המועצה) יעמידו את **מימון שדרוג תשתיות החינוך באשדות יעקב בראש סדר העדיפויות שלהם**. נקווה שבעקבות הכוונה של הלב, ההצהרה, יבואו גם המשאבים.

בניצוחן של ברכה פונדק ותרצה היימן, אנו עמלים על הקמת **תערוכה של יוצרי אשדות איחוד ב"בית גבריאל"** זו אכסניה מכובדת ונאה, שתאפשר לנו להציג את פנינו באמצעות אמנינו בפני ציבור רחב ומגוון.

נקיים פתיחה חגיגית באוקטובר. במקביל **לערב המרכזי של שנת ה-90** שלנו, עליו עמלים רבים וטובים, ממש עכשיו.

בעקבות דלת פתוחה נכנסתי אל סדנת העבודה וחדר התצוגה של **שיר היימן**. בת אשדות, תושבת. חיה עימנו עם בעלה וילדיה. גיליתי עבודות עץ צבעוניות יפיפיות שעוד מעט יעמדו למכירה במקום. לכו לראות. בהצלחה לך, שיר.

שבת שלום, דורון

מזה זמן שאני מרגיש כי העלון שלנו, שהוא חלק משמעותי מחיינו, משרת את יצירת **היחד היישובי** שלנו, יחד חשוב מאוד בעיניי. פחות מכך הוא משרת את השיח הפנים קיבוצי.

חברים בהרחבה אמרו לי כי יש שהם מרגישים אי נוחות מהחשיפה האישית הבאה לידי ביטוי לעתים בעלון שלנו.

אני חושב שחשוב מאוד להמעיט בדיווח על עניינים אישיים, אולם יש פעמים שאין ברירה. שהעניין האישי מציף עניין רחב יותר, ציבורי, או בנסיבות אחרות.

כל אלה הובילו אותי לשיח עם אבנר ואירית, אשר על עלון אשדות, ואל מועצת הקהילה.

קיבלתי את ברכת הדרך להוציא, בעריכת אבנר, דף שיח פנים קיבוצי.

במקביל להוצאת עלון זה יצא, אם כן, דף שיח פנים קיבוצי.

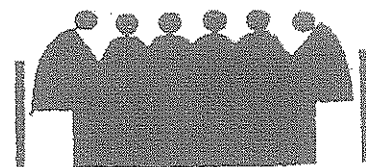
הימים ימי מלחמה. כולנו מלווים קרובים לנו הנמצאים במערכה. כולנו דואגים. משתדלים להמשיך ולשמור על שגרת עשייה בתוך ההישאבות האימתנית אל זרועות המדיה. מבקשים מידע. מחפשים שליטה על המציאות, מבקשים להבין את ההיגיון המנחה.

הפסקת אש. 72 שעות. נראה שהצדדים שבעו - צד צד וטעמיו. הימים הבאים יהיו ימים של הכרעה. הכרעה מדינית. המאבק על התודעה יגיע לשיאו. למאבק זה משמעות עתידיות מכרעות. מקווה שנצליח בו.

הזמנו לשיח - הורים, בני זוג ועוד - בהובלת עובדות סוציאליות מהישוב שלנו: עירית, סמדר, עמר ורות. התקיימה שיחה משמעותית עם מיעוט משתתפים. השבוע יתקיים מפגש שני. המפגש אמור לתת כלים למפגש עם חיילינו השבים הביתה. מוזמנים. זיכרו, ניתנה גם אפשרות למפגשים אישיים.

השלמת התשתיות מתקדמת, נסלל כביש הכניסה, הושלמו המדרכות, נמתחו קווי המתאר של הכבישים הפנימיים. עוד מעט קט. היופי כבר ניכר.

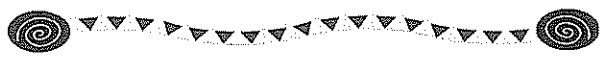
במועצת הקהילה

מוצע שהנושא יידון בוועד הנהלה
"נוף אשדות".

ה. דף שיח פנימי - ניתן אור ירוק
להתחיל להוציא דף שיח פנימי בין
חברי הקיבוץ.

רשמה: אתי ערך: דורון

שמור עליו / נעם חורב

שמור עליו מפני השקט הזה
שלא ישבור אותו לאט
שמור עליו מפני הגשם הזה
שתמיד ימצא מקלט

שמור עליו מפני הסערה ההיא
שלא תשבור רוחו לעד
שמור עליו מפני ההבטחה ההיא
שלא ימצא את עצמו לבד

שמור,
שלא יכבה בו האור,
עשה שיהיה לו שם קל, וזכור
מן האדמה – אותו לשמור
שאם ילך – אז גם יחזור
מכל געגועיו,
שמור עליו

שמור עליו מפני הפחד הזה
שמתרחב לו שוב בלב
שמור עליו, על יקיריו
שלא יגע בהם כאב

שמור עליו ממים עמוקים
מחלומות סדוקים, מסופות החול
שמור עליו מהקולות הרחוקים
מעצמו שמור עליו, יותר מהכל.

משתתפים באבלה של שרון עברון
(מש"א לוג) ומשפחתה
בנפול גיסה סמ"ר יאיר אשכנזי ז"ל
בקרב בעזה
בית אשדות

מפרוטוקול 21/14 מתאריך 30/7/2014

1. תשובה למשפחת חברים המתגוררת בהרחבה והמבקשת להתגורר בקיבוץ.

המשפחה ביקשה אפשרות להתגורר בדירה
בקיבוץ.

מועצת הקהילה שקלה את עמדתה תוך בחינת
שאלת הדיור באשדות בכללותה.

המועצה אימצה עמדה עקרונית שכל בית
אב זכאי לקבל דירה אחת. עמדה זו תיבחן
לעומקה ותובא לאישור מועצת קהילה
ואסיפת אשדות.

לאור זאת מועצת הקהילה קבלה החלטה
להודיע למשפחה שאנו לא יכולים לקבל את
בקשתם.

2. מהודעה לשיח:

- א. ריכוז "איכות חיים" – עדה חזן
תמשיך לכהן כרכזת איכות חיים עד
1/2016.
- ב. ריכוז מש"א - נבחרה מנהלת מש"א -
סמדר טלמון בירגר. בהצלחה.
- ג. בית אחדות - סיום תפעול בית
אחדות באמצעות "עמל סיעודית"
החל מה-31/8/14.
- הקיבוץ לא לוקח על עצמו את הפעלת
"בית אחדות" מחדש.
- ב'בית אחדות' שוהות חברות סיעודיות
וחברים בדירוניות - יימצאו תשובות
נבדלות.
- יימצאו פתרונות ממוסדים לחברים
השוהים היום בדירוניות.
- תגובש מדיניות לדיור מוגן לחברי
אשדות (הבחינה תעשה עם איריס שובל
– מנהלת אגף רווחה במועצה).
- ד. ביטוח קלנועיות - קלנועיות חברי
הקיבוץ יבוטחו ע"י הקיבוץ. החברים
יחוייבו בביטוח.

בוועד הנהלת 'נוף אשדות'

- יש להתאים את היצע שירותי הפנאי לביקוש הגדל.

הוצגה הפרוגרמה של המתחם:

- תשתית: מדרכת שילוב, תאורה, נוי.. (מז' מהבריכה ומגרש הטניס- צמוד לגדר)
- ספורט: מגרש כדורסל קיים משודרג (בדחיפות ראשונה), מגרש טניס משופץ, מגרש קט-רגל, מתקני winner, מגרש כדורעף.
- פנאי ונופש: בריכה (כולל גידור וגינון), במה (בית-קרפ), גינה קהילתית (חלקות), מתקנים לגידול אישי/ משפחתי, גן קהילתי, גן שעשועים לילדים. (מוצל)

מדרכת השילוב תוקם באמצעות כספי תבי"ר (קיבלנו מהמועצה בסך- 150,000 ₪ לכישורי חיים אותו כבר ביצענו והוחלט להעביר לפרוייקט זה).

בישיבה נאמר בין השאר

- הפיתוח של המתחם יהיה בחזקת "פיל לבן". יש להשלים התשתיות הקיימות בקיבוץ.
- חשוב החזון ולאחר מכן המקורות.
- חשוב להכין תוכנית סדירה אפילו שתתפרש לאורך כמה שנים ובלבד שהכל יהיה מתוכנן כראוי.
- חלק מהדברים קלים לביצוע וחלקם דורש מימון.
- עדיף שיהיה מרכז אחד גדול שישרת את כל הישוב.
- אשדות "יתומה" ממתקנים כאלו. יש כאן קהילה צעירה שנבנית. המתחם עשוי להוות פלטפורמה לגיבוש.
- חמש שנים זה הרבה זמן. חשוב לקצר טווחים, חלק מהדברים ניתן לעשות במו ידינו.

המשך בעמוד הבא

מפרוטוקול ישיבת ועד הנהלה נוף אשדות

8/14 מתאריך 20/7/14

משתתפים: גדי נחום, אורית סטולרו, ישראל ברקאי, ניב ליש, אדמית פלג, משה אריאלי, דורון רוזנבלום
חסרו לנו: קטיה קיים, אמיר פלקס, אופיר רוביו, דניאלה עידו.
מוזמנים: יריב כרמל.

1. אישור פרוטוקול 6.14 ו-7.14 אושרו.

- אתר אשדות - קהילנט - לא מתופעל כראוי. מנסים כבר בפעם השנייה להרים את הנושא. בפעם הראשונה כשל, בפעם השנייה הגענו רחוק יותר וגם נעצר. יתקיים דיון עם אמיר לגבי ההמשך.
- קניית מתקן מים - טרם נקנה. ישראל בדק את המתקן ומצא הזנחה. שוב עולה נושא התחזוקה.

2. הקמת מתחם פנאי באשדות

- (בהשתתפות שאול אלטר, יניב ברקו, יריב לוי, עדי גל)
- בעקבות פניית חברים מהאגודה להקמת מתחם פנאי קבלה מועצת הקהילה (11.14 ו-12.14) את ההחלטה הבאה:
- "מועצת הקהילה קיבלה החלטה להעביר לוועד הנהלה של האגודה הקהילתית את הסמכות להוליך מהלך של פיתוח מתחם הספורט וקבלת החלטות לגבי הפונקציות השונות במתחם.
- בקבלת החלטה זו הקיבוץ מודע לכך שזה יעוד השטח וכי הוא מאבד את אחריותו על תפעול השטח (שנשאר עדיין בבעלותו).
- כל החלטה להקמת מתקן קבע במתחם טעונה באשור הנהלת "אגדה".
- הוצג הרציונל:
- מרכז הישוב, נקודות החיבור, נדדו אל תחום המתחם המוצע.
- הקהילה התרחבה, גדלה כמות המשפחות, גדלה כמות הילדים.

בהנהלת 'נוף אשדות' - המשך

50% מהחוב המצטבר שלה ובלבד שהמשפחה עוזבת.

4. צוות תאום

הצוות יחליט מה יהיה על סדר היום של ישיבות ועד ההנהלה. הוחלט לאשר את ההצעה למנות את ניב ליש כיו"ר ומשה כחבר בצוות התאום. הנושא יובא לאישור בישיבה הבאה כחלק מסדר היום (בשל מיעוט משתתפים).

רשמה : אדמית. ערד : דורון

אחי הטוב שלי / חיים איפרגן

נער צעיר בדרך חדשה
אמא תפילה כל הלילה לחשה
אנא אלי שמור עליו מכל פגע
ושמור את חבריו בכל יום בכל רגע

אחי הטוב שלי אתה שם בצבא
לפעמים קצת קשה לפעמים סבבה
שמור על עצמך וקבל זאת בקלות
והכי חשוב אחי שמור היטב על הבריאות

חופש ראשון רק לישון הוא מבקש
כל כך עייף והוא קצת מתעקש
למה צריך להיעדר מהבית
ולמה אבי לחדשות מכור בינתיים..

- צריך "משוגע לדברי".
- צריך לקבוע סדר עדיפויות. מה מבחינה קהילתית דורש דגש, למשל במה מרכזית.
- הקיבוץ היה קיים כאן קודם ויש מתקנים שהיום נראים לא טוב. אין סיבה שלמתקנים החדשים לא יקרה אותו דבר. ניתן לשפץ את המתקנים הישנים. מבקש חשיבה מערכתית.
- אפשר להיעזר בוועדת מתאר כיצד להשתמש במתקנים הישנים ולשדרג אותם לצד מתקנים חדשים.
- אסור להגיע למצב שיהיה גן משחקים בהרחבה, זה יצור ניתוק מוחלט.
- גינה קהילתית בונה קהילה.
- תוכנן בהרחבה גן שעשועים. מה קורה עם זה?
- ברגע שעלה רעיון של מרכז פנאי-עלתה שאלת מיקום גן השעשועים. יש אישור ממאורי (מועצה).
- כרגע זו פרוגרמה שהובאה לקריאה ראשונה. לאחר שתהיה תכנית טיוטא ע"י המתכנן, ניתן יהיה לעשות סדר בדברים.
- יש מתקנים קיימים שחלקם צריך לשדרג. ישנו בית קרפ שלגביו יש סימן שאלה גדול.

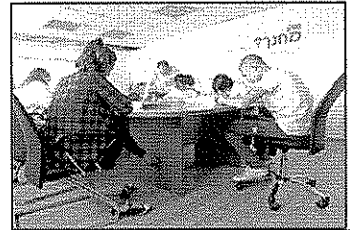
הוחלט

- ועד ההנהלה רואה בחיוב את ההצעה ומבקש הצעות מחיר למתכנן.
- הצעות למתכנן (באחריות ועדת המתאר היישובית) תובאנה לוועד ההנהלה ולוועד המקומי לצורך מימון.
- המתכנן יתבקש להתייחס לכל נתוני הפרוגרמה.

3. משפחת סגל

ועד ההנהלה של האגודה הקהילתית החליט על הגעה להסדר במסגרתו תשלם המשפחה

מה קורה בחינוך

סיימנו שבוע שישי של פעילות החופש. ילדי גי'ו חזרו מקייטנות בצפון ונהנו מטיוול בבניאס, לינה בברכת טל ובקיבוץ מרום גולן, פארק חבלים אתגרי בכפר בלום, באולינג ומשחקי לייזר בחוות בת יער. ילדי א-ב חזרו מפעילות אתגרית בכרמל ורחצה בים.

בשבוע שלפני, במוקד הפעילות עמדה קייטנת איל"ן. חודש יולי בכלל ושבוע זה בפרט התאפיינו בנתינה גדולה לאנשים שנמצאים בקשיים ומצוקות מסוגים שונים. העבודה עם נוער איל"ן מביאה לביטוי התמודדות מורכבת וייחודית. מרגש לראות את העוצמות הרגשיות והמנטאליות של הנוער שלנו. היכולת של הילדים והנערים שלנו להכיל את הקושי, להתמודד, לתת ולקבל מעידים על חינוך נכון וערכים חברתיים הבאים לידי ביטוי במעשים בשטח. הערכה גדולה לכל המדריכים על הובלה של הפעילות עם לב גדול, יוזמה ולקיחת אחריות. תודה מיוחדת ל**סמדר ינאי ועומר בן נאים** שמובילים את הנוער שנה אחרי שנה לפרוייקט ייחודי ומיו חד כל כך.

כיף לראות את הפעילויות המושקעות בבתי הכוללים - **כפר האינדיאני** של ילדי א-ב' שנבנה בגן האקולוגי, לילה הפוך מושקע ויצירתי ויום יפן כל כך אמיתי. ילדי ג-ד **הקימו את קניון אלה**, הפגינו יצירתיות, חוש מסחר מפותח והזמינו את ילדי הגן וילדי א-ב' לקניות. ילדי ה-ו ששחזרו משחקי ילדות של פעם ושעשועיי טלוויזיה. ראוי לציין בכל הבתים את ההתנהגות של הילדים. רואים ומרגישים תהליך של גיבוש והגעה/נגיעה בכל ילד. הביטוי לכך: התייצבות כמעט מלאה לכל הפעילויות, פחות אלימות, פחות משברים ושקט מצד ההורים.

במקביל לכל הפעילות, כמו כל שאר ישראל, אנו עם אוזן קשבת ולב רגיש לדרום. מקווים לטוב ומוכנים לכל עזרה נדרשת.

עדכונים להמשך חודש אוגוסט:

- **מעבר בתים:** שיפצנו שני בתים במאוחד, ומיום ראשון הקרוב (10/8)

שני הבתים הכוללים הבוגרים נמצאים במאוחד. במקביל אנו מתחילים שיפוץ של כיתה א' ומתכוננים למעבר עד ה-31/8. ראוי לציין שבכל הבתים הגדרנו סטנדרט אחד בפנים הבית ומחוץ לו. כך לדוגמה, בכניסה לכל בית הותקנו - רשת צל, מתקן אופניים, מצע מסודר וכדור סל. בפנים הבית - תקרות אקוסטיות, ספסלים אחידים, ווילונות ואבזור חיוני.

- **פעילות סיום חופש:** יום ה' ה-21/8 אחר הצהריים 16:00-21:00, רפסודיה על הירדן במתחם הרוב-רוי, כיתות א'-ז'.

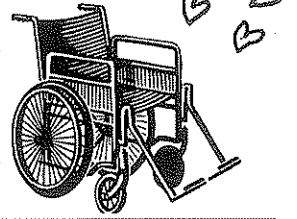
- **שיחות הורים והכנה לקראת שנה הבאה:** בכל הבתים יתקיימו שיחות הורים בשבועיים האחרונים של חודש אוגוסט. לכיתה א' החדשה תתקיים פגישת הורים, ושלושה מפגשי הכנה של הילדים עם צוות המדריכים החדש.

- **החלפת מדריכים:** מסיימים: ענת, איתי ויקיר. נקלטים: נוי קלמנט (ז'), מירב בן עטיה ושירה חסין (א'). אורן מצטרף לצוות ד"ח' ומסייע לנוי עד אמצע חודש אוקטובר.

- **תכנית עבודה לשנה הבאה -** במקביל לחופש אנו עסקים בהכנת התכניות לשנה הבאה. השלמנו את תכנית כ"א (מדריכים) במלואה, ועד סוף החודש נסיים את תכנית רבעון א' (ספטמבר-דצמבר) באופן מלא. התכניות יוצגו להורים בתחילת ספטמבר.

נאחל לכולנו חודש אוגוסט שקט עם בשורות טובות בלבד. בהצלחה,

גי'א וצוות המדריכים

קייטנת איל"ן בסימן 'צוק איתן'

ברגע שפגשה באשדות את גלעד ואלומה, אורו עיניה. 'אני מאד שמחה שהקייטנה מתקיימת, וכיף לי פה עם כל הפעילויות, היא אומרת. נועם, שכבר סיימה את פרק הבגרויות, עוסקת בפעילות חברתיות מגוונת, ובשנה הבאה מתכוונת לצאת לשרות לאומי במסגרת צה"ל, בתקווה שמבוקשה יינתן לה.

עלם יצירתי במיוחד, שהגיע אלינו במסגרת קייטנת איל"ן, הוא זאב מירושלים, דמות ומופת לחניך שמחפש לתרום לחברה הישראלית מעל ומעבר, למרות נכותו. במשך שנתיים התנדב זאב בצה"ל ובגלל חריצותו והתמדתו, קיבל תעודת חוגר. הבאסה הכי גדולה שלי, אומר זאב, היתה שלא יכולתי מפאת הנכות להתגייס לקרבי, ולכן אני משקיע את מרצי בפרוייקט הקרוי 'מגשימים חלום' - מתגייסים לצה"ל, במסגרתו מטפחים ילדים עם מוגבלויות פיזיות, ועוזרים להם לעבור את שלבי הגיוס. אני עצמי מעודד חבריה להצטרף לפרוייקט, כי אני משוכנע בחשיבותו.

במהלך מלחמת 'צוק איתן' התנדב זאב בפיקוד העורף, כאשר צוות שהוא היה חלק ממנו, סייע ללוחמי 'כיפת ברזל' בצד הלוגיסטי. לזאב דעה מגובשת באשר למטרות המלחמה: 'אין ברירה', הוא אומר, 'צריך לכבוש את כל הרצועה'.

ומשהו על הקייטנה באשדות?

זאב: אנחנו נהנים פה מכל רגע. להרים מבצע כזה, על כל המורכבות שלו, זה לא מובן מאליו, ועל זה מגיע 'שאפוי' גדול לכל הצוות הנהדר מאשדות ובני ראם. בשם נכים אחרים שקשה להם להתבטא, אני יכול להגיד שאת השבוע הזה אנחנו ניקח איתנו לכל החיים. כל הכבוד לכם!

אוראל (20) מדימונה סיימה לא מכבר תיכון, כשבאמתחתה חמש יחידות בגרות באומנות. אני יכולה ורוצה לעשות בגרות מלאה בעל פה, אומרת אוראל בבטחון מלא, כי אני מבינה הרבה ויש לי כושר דיבור טוב, ומקווה שיתנו לי צ'אנס. זאת הקייטנה הראשונה המשך בעמוד הבא

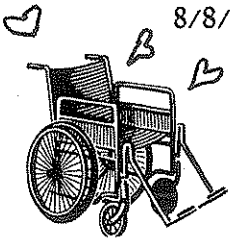
זה התחיל לפני כ-15 שנים כאשר עופר שרון, המדריך המיתולוגי של חברת הנעורים, העמיד בפני החברה שתי חלופות: האחת, לארח נוער יהודי-אמריקאי והשניה, קייטנת איל"ן. בתום דיון סוער הורמו הידיים. שנים בלבד הצביעו איל"ן וכל השאר אמריקה. 'הבנתי', אמר עופר, 'אנחנו הולכים לארח קייטנת איל"ן. מאז אותה החלטה ספונטנית, לא נערכו עוד הצבעות, וקייטנת איל"ן, בזכותם של סמדר ינאי, עופר שרון, עומר בן נאים, אורן ראובני ועוד המון נשמות טובות, הפכה לחלק מתעודת הזהות של אשדות ועוברת כחוט השני מדור לדור.

בשונה משנים קודמות, החליטה הנהלת איל"ן לשגר אלינו השנה חבורת קטינים ובגירים ממרכז הארץ ודרומה, וזאת בעקבות המצב הבטחוני הנפיץ. החבורה שנשלחה אלינו היתה מיועדת במקור להגיע לבני ראם - מושב דתי בשפלה, המרוחק 35 ק"מ מגבול רצועת עזה - ובני המושב שאמורים היו לארח אותם, כמו בכל אחת מחמש השנים האחרונות, התאכזבו מאד לשמע הידיעה. גלעד ואלומה (17), ושניים נוספים מבני המושב, החליטו למרות האילוצים, להצטרף לקייטנת איל"ן באשדות, ולאחר שקיבלו בשמחה את הסכמתה של סמדר, יצאו לדרך.

בחמש השנים האחרונות, מתארת אלומה, אנחנו מארחים אצלנו במושב קייטנה של ילדי 'איל"ן' ועושים את זה עם כל הלב והנשמה, וכך התעתדנו לעשות גם השנה, אלא שלאור המצב, ביקשו מאיתנו לדחות את הקייטנה בשבוע, וכעבור ימים אחדים התבשרנו שהקייטנה מבוטלת. ברור שזה פגע בנו מאד, כי זה כבר חלק מאיתנו, והיינו מבואסים. אמו של גלעד שהיא אחת המארגנות של הקייטנה, ערכה ברורים במספר מקומות, ואז התברר שחלק גדול מהחניכים 'שלנו' מגיעים לאשדות יעקב; אז התארגנו ארבעה חברה מהמושב והחלטנו לבוא יחד איתם.

אחת החניכות שאמורה היתה להגיע לבני ראם ו'נחתה' באשדות היא נועם מרחובות שהתאכזבה לשמוע שאין קייטנה בדרום, אך

קייטנת איל"ן בסימן 'צוק איתן' - המשך...

ונהנה מכל סוג של פעילות. החבר'ה פה נתמדים, אומר שגיא, האוירה כייפית וזאת זכות גדולה בשבילנו לעזור לנערים שהגורל קצת פגע בהם.

דן פהן (עולה ליי"א) בתם של מנחם ואודי, מספרת שהחבורה מבני ראם היא 'ענקית'. הם תורמים ומשקיעים המון מעצמם ומשרים אוירה יוצאת מהכלל. השילוב הזה בין נוער דתי וחילוני הוא יוצא מהכלל, וכבר יש דיבורים על ביקור גומלין בדרום. השנה, מוסיפה דן, הגיעו לקייטנה חברה בוגרים יותר מבדרך כלל, בני עשרים ומעלה שרמת ההבנה שלהם לדברים בוגרת ואחראית יותר. מבחינת התנהלות, הסיפוק הוא כמו בכל שנה. זו אמנם קייטנה שלישית, אבל זה כל פעם מרגש מחדש, ומה שזוכרים מהחופש הגדול זה בעיקר את השבוע המיוחד הזה עם הצחוקים והכיף ותחושת הסיפוק שבאה אחרי ובזמן. כל רגע בשבוע הזה, היא חוויה מאתגרת, ואנחנו כולנו סביב העניין מהבוקר ועד הערב ולא רוצים ללכת הביתה. לילדה שאני חונכת, יש רצון מספר פעמים ביום לפתוח טלוויזיה כדי להתעדכן בנעשה בדרום, ואנחנו בעיקרון, מנסים קצת לנתק אותם מזה, כי לשם כך הם הגיעו לפה, וזו דילמה לא פשוטה. אנחנו מנסים לתת להם תחושה של חופש, של יציאה מהשגרה הלא קלה, ולספק להם חוויה שלא ישכחו.

תומר גלרון: זה השבוע הכי מספק שהיה לי השנה, כי הוא נותן פרספקטיבה שונה לגבי אנשים שלא בדיוק יכולים לעשות את הדברים שאתה יכול.

נועם פהן בתם 'האליפית' של אורית ועומר כהן: היום הראשון היה לי ממש ממש קשה, ולמרות שכאילו כולם אמרו שהולך להיות נורא כיף, לא בדיוק הבנתי על מה הם מדברים. ביום השני הרגשתי שאני משתלבת והיה לי ממש כיף, והתחברתי ל-ילדה שלי אור. האמת שגם אם אתה רוצה, אי-אפשר להשאר מחוץ למעגל, ואתה פשוט נשאב פנימה.

סוף בעמוד הבא

שלי במסגרת איל"ן, ואני נהניית מכל רגע, בעיקר מפעילות הקשורות בטבע ובעלי חיים-תחומים שאני מאד מחוברת אליהם. אחרי שאשלים בגרות, אני מתכוונת ללמוד הוראה, כדי להיות מורה לאומנות. חלום נוסף של אוראל הוא לגור בקיבוץ, שנראה בעינייה כתברה מאד מיוחדת וייחודית.

אחת החניכות הצעירות בסבב היא טימיה מרמלה שעולה לכיתה ט' וממש נהנית פה. בהתחלה חשבתי שאני לא אבוא לקייטנה בגלל המצב הבטחוני, מתוודה טימיה, אבל ככל שהזמן עובר אני יותר מרוצה, ולא מצטערת לרגע. גם החלום שלה, כמו של אוראל, הוא לגור בקיבוץ ולא משנה לה איזה. 'אני חולה על השקט והנחות שיש כאן, שכל-כך חסרים לי בעיר'.

חן בת ה-18 מבית שמש לומדת בחינוך רגיל ועולה ליי"ב. היא מגדירה עצמה כנערה שמחה שאוהבת מוזיקה ומחשב. יש פה אחלה חבר'ה, אומרת חן, ואני ממש נהנית; לא מאמינה שעוד יום וחצי זה נגמר, אבל ככה זה בחיים: כשנהנים הזמן עובר מהר. היא מבקשת להודות לכולם, בעיקר למדריכות-חונכות שלה: אביב, נועה ודן והחבורה הוותיקה יותר: סמדר, עומר ואו"ן. תודה לכולכם. אני אוהבת אתכם.

מה לגבי העתיד?

חן: אני מתלבטת בין שרות צבאי לשרות לאומי; בודקת את שתי האופציות ועוד לא סגורה על עצמי. חבר? עדיין לא.

עדן מגדיר עצמו 'סטנדיסטי', אחד שמצחיק ואוהב לצחוק, כי זה בריא ומשחרר. כדי להמחיש את הכישרון, מדגים עדן קטע על 'חתולה שהיא סוג של דולפיין ומפיל את כולם לרצפה. הא, ואל תשכח לכתוב שנורא כיף פה וחבל שזה נגמר עוד מעט.

ומה אומרים החונכים?

גיא שגיא (אשדות מאוחד) בנם של אורנה וערן, שבתום החופש יעלה לכיתה י', הוא שותף פעיל בחברת הנעורים, אוהב לעזור,

קייטנת איל"ן בסימן 'צוק איתן' - המשך...

**לבנות ובני הנעורים
לצוות המדריכים
לסמדר
על קייטנת איל"ן**

*

כל פעם מחדש,
כל שנה בקיץ,
ילדי איל"ן חוזרים אלינו! (השנה ילדים
מדורם)
כל פעם מחדש,
כל שנה בקיץ,
בנות ובני הנעורים שלנו
מראים לנו "מיהו אדם".
אני עומדת על מרפסת הספריה
ולנגד עיני עובר המופע המדהים הזה,
הילדים הנכים עם הילדים הבריאים.
איזו סבלנות ואיזו סובלנות.
איזו נכונות ואיזה רוך "נוזל" מהם.
הקייטנה הזאת היא גולת הכותרת של
החינוך באשדות.
תודה לכם בנות ובני הנעורים,
תודה לכם המדריכות והמדריכים.
ולך סמדר נגמרו לי המילים!
שבת שלום,

ברוריה

ירדן שיפר נציגת הדליתים הבוגרים: זאת שנה חמישית שלי בקייטנת איל"ן. כל שנה אני עובדת קשה ונהנית בו-זמנית, ותחושת העשייה נורא מלכדת ומבגרת.

דן כהן: אני נלחמת שלוש שנים שאני רוצה לקבל ילדה יקשה' עם כל המוגבלויות שאפשר, וזה גורם לי תחושת סיפוק להיות יותר מעורבת בעניינים. אני כמעט לא הולכת הביתה כדי חלילה שלא להתנתק, כי מרגישה צורך להיות כל הזמן בעניינים. בלילה, אם אני עוזבת אותה לדקה, אני מרגישה רע, ומיד חוזרת.

ומה בפי נציגי הדרום, חניכי בני עקיבא, על המפגש 'הטעון' עם קיבוצניקים חילונים, וכיצד מטרה משותפת מחברת בין חובשי כיפות לנוער הפאבים.

גלעד: יצא לנו עד היום להכיר בעיקר קיבוצים דתיים ולכן באנו בהתחלה עם המון חששות; אלף, משום שאנחנו דתיים שמקיימים מצוות, ובית, כי לא יצא לנו מעולם להיות פרק זמן משמעותי בחברה חילונית. לשמחתנו, אומרת אלומה, כל החששות התבדו. יש פה אחלה חבריה, שפיצים' אחד אחד, ומרגע שהגענו, קיבלו אותנו מה זה יפה, כאילו אנחנו חלק מתוך החברה. הגעתי למסקנה שלמרות השוני הבסיסי בין חילונים לדתיים, ניתן בקלות להתחבר, כאשר יש מטרה משותפת.

זה לא רק קייטנת איל"ן, מוסיף גלעד, זו החוויה לשהות בקיבוץ חילוני על כל המשתמע. אלומה: אני בעד להיפתח לעולם ולא להשאר בבועה שלנו, והשבוע הזה העצים אצלי את התחושה. נוצרה הזדמנות.

איך לדעתכם יסתיים סבב הלחימה הנוכחי? אלומה: חייבים להכות בחמאס עד הסוף; זאת הזדמנות שאסור להחמיץ, למרות הקורבנות. 'אין ברירה', מוסיף גלעד, צריך לתת לצה"ל לסיים את המלאכה כדי שירווח לתושבי הדרום ולעם ישראל.

אבנרון   צילום: עומר בן נאים

להקל על הצפיפות בחינוך החברתי

בשני האשדותים קיימים מספיק מבנים שניתן להכשיר אותם ולהפכם לבית ילדים. הבה נלחם ביחד על הנפת דגל החינוך מחדש וניתן לילדים את המקום הנדרש להם.

שוש פרה - סבתא, אשדות יעקב מאוחד

ליגת הקיץ במדורסל

במחזור השלישי של הליגה שיחקה אשדות נגד צעירי העמק.

במחצית הראשונה התנהל משחק שקול והתוצאה היתה 29-31 לאשדות.

במחצית השנייה העבירו שחקני אשדות הילוך בניצוחם של האחים ינאי ובסיום ניצחו 48-66.

קולעי הנקודות: נבות ינאי - 22 נקי (שלושה אחת), הלל ינאי - 16 (2 שלשות), גיא צירנה - 10, תמיר גל - 8 (2 שלשות), אורן ראובני - 6 ושחף שיפר - 4 נקודות (שלושה אחת).

עוד שיחקו עידו סוסן ויונתן שטיינדל.

במחזור הרביעי נערך המשחק המסקרן נגד דגניה שהופיעה בהרכב חסר עקב גיוסם של מספר שחקנים למבצע 'צוק איתן'.

גם משחק זה היה שקול עד לסוף הרבע השלישי, ואז כהרגלם 'ברחו' שחקני אשדות ובסיום הושגה התוצאה 55-75 לאשדות.

המשחק היה קצת סוער ושחקני דגניה קיבלו 2 עבירות טכניות עקב ויכוחים מיותרים עם השופט.

כרגע נראה ששתי הקבוצות הללו תיפגשנה בגמר בהרכבים מלאים.

הקולעים: הלל ינאי - 20 נקי (שלושה אחת), נבות ינאי - 16 (2 שלשות), נרי בן פורת - 16 (שלושה אחת), גיא צירנה - 9 (שלושה אחת), רו גל - 6 (2 שלשות), תמיר גל - 4 (שלושה אחת), שחף שיפר - 3 (שלושה אחת) ונמרוד שיפר - נקודה אחת.

בשבוע שעבר לא התקיים המחזור החמישי עקב גיוסם של מספר שחקנים, וכאן המקום להביע את התנצלותי על כך שלא הודעתי על כך מראש.

בשבת הקרובה יתקיים משחק נגד אפיקים בשעה 18:30 וכולם מוזמנים לעודד.

גל מלמוד

מערכת החינוך הבלתי פורמלי (מה שקרוי היום 'חינוך חברתי' - א.ר.) השתנתה רבות מאז הייתי בה לפני 15 שנה. התכווצנו, התמסחרנו, הפרטנו, וגדלנו שוב. התנאים בהם אני עבדתי כמטפלת שונים מאד מאלו שקיימים היום. ההורים היום יותר מעורבים, ורוצים לקבל עבור כספם תמורה מלאה. כל שקל ושקל מחושב לסעיף זה או אחר בתקציב. היום, הנגיעה שלי למתרחש בבתי הילדים מתקיימת בזכות היותי סבתא. מדי פעם יוצא לי להגיע ולראות בעיניים למודות ניסיון את הדברים המתרחשים בבתיים. אחד הדברים שמאד בולטים, הוא הצפיפות של הילדים במבנה. אין לי ספק שגם עם הצוות הטוב ביותר ועם התכנים המשמעותיים ביותר, מספר גדול מדי של ילדים, משמעותו פגיעה.

בימים אלה מתנהל קמפיין נגד שר החינוך בנוגע לצפיפות בכיתות. קמפיין זה נושא את השם **מחאת הסרדינים**. אם ארבעים תלמידים בכיתה זה הרבה מדי על מנת שתהליכים חינוכיים יתרחשו, על אחת כמה וכמה כשמדובר בחמישים וחמישה ילדים בחינוך הבלתי פורמלי. האמירה ש-ימטפלת איננה בייביסיטר' נשמעת לעיתים קרובות, אך כיצד ניתן להגיע לשיחות משמעותיות, לביטוי עצמי וליצירה אמיתית, כאשר חמישים וחמישה ילדים במבנה אחד, וכל פרט צריך את השקט שלו ואת פיסת המקום שלו. בל נשכח שהילדים מגיעים אחרי "יום עבודה". במשך שש שעות הם תפקדו כחלק מקבוצה, הפיקו תוצרים וישבו בטריטוריה מוגבלת של מטר וחצי על מטר וחצי. לאחר יום כזה, ילד זקוק לתחום מחייה רחב יותר, שבו יוכל לפרוק אנרגיה, להתרווח, ואף לשכב, עם רצונו בכך. אך כיצד ניתן לעשות זאת במבנה שגם בו בשל הצפיפות, בו ילד מקבל תחום מחייה של מטר וחצי על מטר וחצי. לאורך שנים נשאה התנועה הקיבוצית את דגל החינוך. נראה שהדגל עומד להשמט מידינו, אם הבנה כה ברורה לא נלקחת בחשבון במערכת החינוך שלנו.

מיומנו של חלוץ - ע. זאבי היחס לאמנים בקיבוץ בימים שלפני קום המדינה

בקיבוץ את מבוקשו והסביבה מאפשרת לאמן לפעול כפי יכולתו.

גם בגשר וגם באשדות היו מקרי עזיבה של אמנים שלא מצאו בסביבה הקיבוצית את התנאים, היחס והאווירה שהיו זקוקים לה.

ב-1934 עם גל העליה מגרמניה, בא לגשר הפסנתרן יוסף גרינטל מתלמידיו של המלחין הגרמני הינדמית. כיום ידוע גרינטל כיוסף טל, פסנתרן ומלחין בירושלים. בגשר הפורטיטנית באותן שנים, הוא השתדל להתאים את עצמו לחיי קיבוץ וחקלאות ויחד עם זאת להשאר פסנתרן. הוא סבל מהפוריטניות של החברה בגשר לצרכיו כאמן. כפסנתרן, היה לו צורך לנגן ואולי אף ליצור. לכך היו נחוצים ימים ומקום שקט, דברים שלא היו בגשר. לא היתה גם הבנה בחברה ונכונות להציע לו תנאים מתאימים, למרות שהרבה חברים, אולי אפילו הרוב, היו רגילים להאזין למוסיקה רצינית. בתנאים הפורטיטנים ששרדו בגשר, גם לא היה נח לאמן לעסוק באמנות, בעוד שאר החברים עוסקים בעבודת כפיים. גרינטל עזב אותנו בסוף שנות ה-30, ואלמלא עזב אותנו, אני מסופק באם היה מגיע לאותה רמה ופירסום אליהם הגיע. כשפגשתי אותו כעבור שנים אמרתי לו ששיחק לו המזל שעזב את גשר בזמן. זה היה לטובתו.

באשדות של השנים 3-1942, גיסי הצייר, יחזקאל שטרייכמן עם משפחתו, ניסו להתאקלם באשדות. נסיונם במשך שנתיים לא עלה יפה. יחזקאל עבד כמורה בבית ספר וכחקלאי בגן הירק. לי היה נדמה שהמשפחה נקלטה יפה, אך ליחזקאל חסרה סביבת אמנים ומגע הדוק עם ציירים. דבר זה אשדות לא יכלה לתת לו. זו גם, לדעתי, אחת הסיבות לאי יכולתם של אמנים למצוא מקומם בימים עברו. נדמה לי שהמצב שונה היום.

פרק מיוחד בחיי קיבוץ בשנות המחשבה הקיבוצית הצרופה והאידיאולוגיה החברתית הנוקשה, היה מעמדם של חברים אמנים בקיבוץ. בקיבוץ אין מקום לאנשים הולכי בטל, פרט לחברים חולים או מקרי אסון. חברים-אמנים היו עובדים כמו כולם בכל עבודות המשק, ובזמנם התופשי היו עוסקים בתחביביהם וביצירות אמנותם המיוחדת לכל אחד. מצב כזה הכביד ביותר על חברים אלו. התפוקה שלהם, אם זה בציור, פיסול, מוסיקה, נגינה, יצירה, הלחנה או כל אמנות אחרת, היתה פחות משיכלו להוציא תחת ידם. גם עייפותם לאחר יום עבודה לא קל, היו נותנים אותותיהם על היצירות.

מקרה כזה זכור לי מעין חרוד. שני חברים ציירים קיבלו על עצמם את העבודה במאפיה, שהעבודה נעשתה בעיקר בלילות, בעוד היום עמד לרשותם לטובת אמנות. הם עמלו קשה. עבדו ויצרו. אחד מהם אפטיקרשמן שמו, ואולי גם הצייר השני, דוד, היה שותף לו במעשה זה, הניח יסוד למוזיאון הציור והפיסול בעין חרוד, שהתפתח למוסד רציני המכיל מוצגים של אמני הארץ וחוו"ל, מהם יקרי ערך. תערוכה קבועה קיימת שם וכן תערוכות חוץ מפעם לפעם (היום המשכן לאמנויות-א.ר.). אלה היו התנאים שבהם אמנים חברי קיבוץ פעלו אז; תנאים קשים אלה לא היו תוצאה של אדישות, או יחס שלילי לאמנות מצד חברי הקיבוץ, אלא מתוך פוריטניות ואידיאולוגיה נוקשה של אז. המוזר שבמצב זה היה, שרוב חברי הקבוצות היו אז, וכן היום, אנשים בעלי השכלה ובעלי אינטלגנציה, רבים מהם יוצאי אירופה המערבית שאמנות היתה להם דבר של צורך.

מקרי עזיבתם של אמנים חברי קיבוץ בשנים ההן לא היו נדירים. היו ביניהם חברים-אמנים שהם עצמם היו בין מייסדי קיבוצים. במשך השנים, עד שלא נוצרה אוירה אוהדת, נאלצו חברים-אמנים לעזוב את קיבוציהם ולחפש את שחסר להם במקומות מתאימים. כיום שונה המצב בהרבה, והאמן מוצא

ארכיון אשדות יעקב איחוד

נכון להיום, 725 עלונים נמצאים גם בפורמט דיגיטלי. מספר עמודיהם הכולל עומד על 17,856. מכאן שהממוצע לעלון בודד עומד על 25 עמודים באותן 30 שנים. חלק מהעלונים נמצאים כקבצי וורד וחלקם כקבצי PDF.

אני חייב תודה לרינה הוימן שהקלידה מספר עלונים, לבארי אופיר וללירון ראובני שהעבירו לארכיון עלונים שכבר היו בפורמט דיגיטלי, לאתי רון על סריקת עלונים המסייעים בהקמת אתר ההנצחה האינטרנטי של אשדות, ומעל כולם לאירית גל, שבזריזות מופלאה סרקה את מרבית החומר שלא היה בפורמט דיגיטלי.

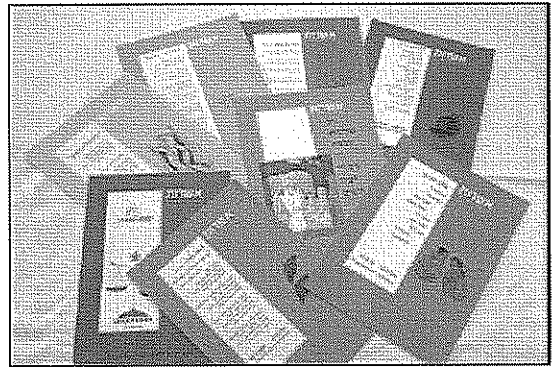
שבת שלום,

שאול ינאי

כעצה טובה
התחייס ל"ה"ל
דורון ואקנין
כהצלחה לך,
חזור הביתה כשאתה!

דיגיטציה של 30 שנות עלוני אשדות איחוד

בתודשים האחרונים הארכיון עסק, בין היתר, בדיגיטציה של עלוני הקיבוץ בין השנים 1984-2014. נכון להיום, שליש מעלוני אשדות הפכו גם לדיגיטליים. אני אומר "גם לדיגיטליים" כדי שיהיה ברור שהעלונים המקוריים קיימים ושמורים במצבם המקורי. הדיגיטציה איננה מחליפה את המקור. מצד שני, העלונים מאותן שנים זכו לגיבוי ונגישותם זמינה כקובץ דיגיטלי לכל המעוניין.

בחרתי בשיטת העבודה מהסוף אל ההתחלה משתי סיבות:

1. כדי להימנע מעבודה כפולה. ראשית לוקטו עלונים ממקורות שונים שכבר היו בפורמט דיגיטלי. ומכיוון שרק ב-25 השנים האחרונות יש חומר דיגיטלי, בחרתי להשלים את החסר באמצעות סורקים שיש באשדות.
2. גודל הנייר של העלונים של אשדות מלפני כמה עשורים שונה מגודל הנייר של היום. לעיתים הדפים ארוכים יותר ולעיתים הם רחבים יותר מדפי ה-A4 שמתמשים בהם היום. סריקתם של הדפים האלה דורשים אמצעים שאין כרגע באשדות.

אירוח משפחה מהדרום

שהם לא ישנים בגלל הבומים והפחד, ושבלילות היא מסתובבת לשמור על הילדים ולדאוג שיגיעו לממ"ד בזמן האזעקה, ולכן בימים הראשונים הם ישנו המון ולא הפסיקו לדבר על תחושות של בטחון, שקט ורוגע.

בנוסף, הם טיילו באזור וציינו שסוף סוף הם, ובעיקר הילדים, מרגישים חופש גדול.

בסוף השבוע הם הוזמנו על ידי קרובי משפחה, ולכן עזבו לאחר שצינו בפניהם שבמידה ויחליטו לחזור- ביתנו פתוח.

הם כתבו מכתבי תודה ואף השאירו שי צנוע כהוקרת תודה, אך התודה האמיתית מגיעה להם שאפשרו לנו לתרום ולתת מעצמינו מעשים שתורמים להרגשה חיובית.

ולסיום, מה עוד נותר להגיד. אין כמו עם-ישראל וכמו מדינתנו הקטנה, שתמיד בזמנים קשים באים בה לידי ביטוי העזרה לזולת, אחדות, נתינה ותרומה, וכבר נאמר שחוסנו של עם, נמדד בזמנים קשים.

בהזדמנות זו אני רוצה להודות לכל מי שתרם חבילות לחיילים

ושנדע רק ימים של שקט ושלוש!

משפחת דוד - עידן ואיתי

הרחבה אשדות איחוד

כבר שלושה שבועות ויותר שכל משפחה בישראל עוברת ימים קשים ימים שבהם היא מזפזפת בין השלט בטלויזיה לפלאפון ולמחשב; אתה מנסה לדמות שגרה, לקום בבוקר ללכת לעבודה ואחר הצהריים לטפל בילדים.

המערכה כנגד נותנת את אותותיה. אתה חשב במתח, בכוננות תמידית, אי שקט וחוסר ריכוז, אתה מנסה להתנתק ולא מצליח וחוסר הריכוז והעייפות הנפשית לא מאפשרים לבצע כל דבר אחר.

אצלי תמיד במצבים כאלה אני בוחרת בדרך של פעולה, ולכן כשהרף עלה, בעיקר סביב הכניסה הקרקעית, שאיתה הגיעו תחושות גדולות של חרדה, פחד ועצב שפוגעות בהרגשת החוסן שלנו. העקבות אותה מועקה, החלטנו, בעלי ואני, להירשם לאתר אירוח משפחות מהדרום. המסר שרצינו להעביר לילדינו הוא שבזמנים קשים פעולה של תרומה ונתינה יוצרת אוירה חיובית.

חיכינו יומיים וכשביום שישי לא הגיעה אף משפחה התאכזבנו.

ביום ראשון בבוקר הגיע הטלפון המיוחל. פנתה אלינו משפחה מאשקלון שהבית שלה נמצא בצמוד למשגרים של כיפת ברזל. בהתחלה חששנו. מי הם? איך הם יהיו? כי הרי בכל זאת נגור באותו בית.

כשהמשפחה הגיעה התפוגגו כל החששות. הילדים שלהם היו חופפים לגילאים של ילדינו ומיד נוצר חיבור.

כבר בכניסתם הרגשנו צורך להתחבק וזלגו דמעות, דמעות שאצלם שיקפו התרגשות, הוקרת תודה והרגשה שהגיעו למקום בטוח ושקט. אצלנו- דמעות של הרגשת נתינה, הרגשה של אחדות, הרגשה של גאווה לאומית שרק בעם כמו שלנו זה קורה.

את כל ארוחות הערב אכלנו יחדיו. אחד מכין אחד עורך שולחן, ואחד זורק זבל.

שתי משפחות זרות לחלוטין שהופכות לחברות בנפש.

בימים הראשונים, העיניים שלהם היו אדומות מחוסר שעות שינה. האם סיפרה

פרטים על פרטיות הפרט

נכתב ברוח המאמר "גוגל במקלחת הציבורית" דני ברזילי. "ידיעות הקיבוץ" 11.7.14

המידע שיש לציבור על כל פרט והזכות לפרטיות, שהיא ערך מקודש בחברות רבות, הגיעה גם לקיבוץ.

אני מכיר חברות קיבוץ שהפסיקו לכבס בגדים במכבסה המקומית כי הן הרגישו שמישוש בגדיהן הוא חדירה לפרטיות, ותחת זה קנו מכונת כביסה ומכבסות את "הכביסה המלוכלכת" עם סודותיהן בבית.

קליטה לחברות בקיבוץ היא עניין שמזכירות אשדות יעקב משקיעה בו בימים אלה המון זמן, מחשבה, כסף והתייעצות. אני מכיר מועמדים לקליטה בקיבוץ, שמישוש משכורתם ותזרים המזומנים שלהם בהנהלת החשבונות של הקיבוץ מרגיש להם כמו חדירה לפרטיות שהם כה רגילים אליה, ובגלל זה הם מעדיפים תושבות או חברות בהרחבה על פני חברות בקיבוץ.

אני יודע שיש מי שאומר, 'מפריע להם אז לא צריך'. אז אוסיף ואומר שאני מכיר גם חברי קיבוץ וותיקים שזה מפריע להם, ולכן אני מציע שוב, להעביר את חשבונות החברים לבנק (אני יודע שמדובר בכמה מיליונים המקלים על ההתנהלות הכלכלית של הקיבוץ) אבל גם הפרטיות חשובה וגם היכולת לקבל שירותים בנקאיים חשובה וגם היכולת להיות מעודכן יומית במצב החשבון חשובה וגם היכולת לקבל הלוואה היא חשובה.

כמו כן, אני חוזר על הצעתי, לאפשר לכל ענף לנהל את חשבונו בהנהלת חשבונות שהוא בוחר.

אין לי טענות להנהלת החשבונות המקומית אני רק חושב שנכון שהיא תתמודד כמו כל ספק על זכותה לתת לנו שירות. ממש כמו שהיה עם המאפייה, הסנדלרייה, המתפרות, המזגניה, המכבסה, החשמלייה, המרפאה, הנגרייה, הנוי, המים החמים שהתמודדו... ולצערי כשלו.

הסוף בעמוד הבא

אחת הבדיחות העתיקות בפולקלור הקיבוצי, (מספרת שבמקלחת הציבורית של הקיבוץ, (אז עוד לא היו מקלחות בבתי החברים) בקיר המפריד בין מקלחת הגברים למקלחת הנשים היה קדוח חור בדיוק בגובה האסטרטגי. יום אחד שלוש נשים מציצות דרכו על בחור שמתנגב. אומרת הראשונה – זה לא בעלי, אומרת השנייה – נכון זה לא בעלך, אומרת השלישית – זה בכלל לא אחד מהקיבוץ שלנו.

בקיבוץ המסורתי הכל היה גלוי וידוע לכולם. כולם ידעו הכל על כולם עד רמת הגודל (שלא קובע, כמוכף) וגם מי דיבר עם מי, מי רב עם מי, איך מתנהגים הילדים בבית ולמי מהם יש קשיים בלימודים, מי קם יבש ומי קם רטוב, בתור במרפאה המקומית (וגם אם לא היינו שם) ידענו בדיוק על מכאוביו של כל אחד וגם ידענו לאן ועל חשבון מי הם נסעו לחו"ל ומה קנו שם. טיפת הפרטיות שהייתה אבדה בין הרכילות במחסן הבגדים לבין השיחות על הדשא (אז היו מזגנים ויצאו אל הדשא מפני החום שבחדר).

הוועדות הרבות שניהלו את חיינו הצריכו התפשטות על קצת הפרטיות שעוד נשארה. ועדת השתלמויות שאלה למה אתה רוצה ללמוד חינוך? פילוסופיה? ספרות? ולמה עכשיו? ועדת מינויים שמעה למה אתה לא יכול להיות בעל תפקיד, ועדת עבודה שמעה למה אתה לא יכול/רוצה לעבוד במקום מסויים, לוועדת חברה סיפרת למה אתה לא יכול לגור ליד אדם מסויים, לוועדה לענייני הפרט סיפרת למה אתה צריך עזרה כספית, למזכיר סיפרת למה עצוב לך ומה כואב לך וכל זה עבר מפה לאוזן ומאוזן לפה.

ורק עוזבי הקיבוץ סיפרו לנו בהנאה על תחושת האנונימיות הנעימה שיש להם בעיר.

עם סגירת המרפאה המקומית, עם העברת האחריות על הילדים להורים וצמצום השימוש בוועדות חינוך וייעוץ, חברה ופרט, השתלמויות ומנויים; עם ההפרטות שהקטינו את התלות של החבר בקיבוץ, הפכה ויציאה ללימודים להחלטה אישית, כנ"ל הרחבת בית או נסיעה לחו"ל, שהן החלטות אישיות. הולכת ופוחתת כמות

פרטיות הפרט - המשך

רקפות בין הסלעים

בין הצפירות בכביש לרחובות המלוכלכים
בין משפחות הפשע לטלוויזיה השטחית
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

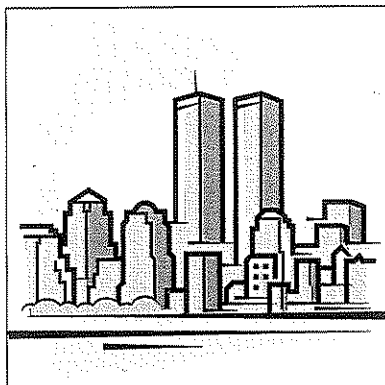
בין הישנים ברחוב לדקירות במועדון
בין מה שבדרך כלל קוראים בעיתון
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה
שמישהו ישכב בבוץ בתוך שוחה
לא תאמין איך הם מופיעים
כמו רקפות בין הסלעים.

בין הדגלים הכתומים לחולצה הכחולה
בין שוק הפשפשים לקריית הממשלה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים

בין מגדלי הפאר למרכז הקליטה
בין פועלים זרים לשדות החיטה
כמו רקפות בין הסלעים
הפנים היפים של הארץ מתחבאים.

אריאל הורביץ

אבל יש גם את מערכת החינוך, הכל-בו,
חדר- האוכל, המכבסה וענף הבנייה (סוסן)
שמתמודדים מול ספקים דומים, עוסקים
בשיווק, מתייעלים בניהול ומצליחים לשמור
על קיומם וחלקם אפילו מצליח.

לכן, אני חושב שיהיה נכון שכל ענף וכל
יזמות וחבר ייבחר את הנהלת החשבונות
המתאימה לו.

אני זוכר את התקופה שהקיבוץ התעקש
שמוזגנים נקנה רק דרכו ורק מהחברה שהוא
עובד איתה, ורק האיש שלנו יתקן אותם.
התקופה עברה וכל אחד קונה מזוג היכן
שהוא רוצה ומטפל בו עם מי שהוא רוצה...
וכולם מרוצים.

כל אחד מכבס היכן שהוא רוצה, מעסיק את
החשמלאי שהוא רוצה, הנגר שהוא רוצה,
אוכל היכן שהוא רוצה, עובד היכן שהוא
רוצה, קונה אוכל היכן שהוא רוצה וגם
בגדים ומכשירי חשמל...

והקיבוץ לא נפגע אלא להיפך. והחבר לא
נפגע – אלא להיפך.

אני חושב שצריך לפתוח את השירות של
הנהלת החשבונות לטובת התייעלות ולטובת
הפרטיות.

גילוי נאות: אין לי חשבון בנק. כל הכסף
שיש לי מוחזק, לשביעות רצוני, בהנהלת
החשבונות של הקיבוץ.

אבל: גם מהלינה המשותפת הייתי מרוצה,
אהבתי את המאפייה המקומית (אמא שלי
עבדה שם) והיה לי נוח במרפאה המקומית
ובכלל אהבתי את חיי בקיבוץ השיתופי. זה
לא אומר שהשינוי שקרה לא היה דרוש.

שבת שלום

יונתן

המפתח של שרה ספרות וגם היסטוריה

במקביל שלאט לאט "מתקרבים" אחד אל השני עד שמתאחדים לסיפור אחד. זה מקשה משהו את הקריאה ויחד עם זה מיוחד ויוצר מתח.

קראתי אותו בשקיקה. מי שעוצר רגע יכול לשים לב לשאלות מאד אקטואליות ששואלת גיבורת הסיפור כשהייתה ילדה בת 12: למה כולם שונאים אותנו? למה מתייחסים אלינו באיבה כזאת? במה אנחנו שונים מכולם? למה זה מגיע לנו? וגם:

איך יכול להיות שמישהו שיש לו ילדים, אבא, מתנהג בכזו אכזריות אל ילדים אחרים? איך יכול להיות שכן אדם שהיה ידיד המשפחה, פתאום מתנכל אליה? הספר נכתב בשנת 2006 ויצא בעברית בשנת 2008.

על האירוע עצמו מצאתי ב-גוגל"ש: "במשך עשרות שנים עומעמה ההיסטוריה של צרפת. הוסתרה, או אף הוכחשה, עד שהשתכחה. אלא שב-1995 החליט הנשיא ז'אק שיראק לנפץ את המראה השקרית ולשים קץ לאמנדיה (שכחה). הוא קיבל אחריות לפשעי משטר וישי, ששיתף פעולה עם הנאצים. בשם צרפת עשה זאת.

שיראק ביקש "להרוג" את המיתוס הישן. 17 שנים אחר כך, ב-2012, בטקס לציון 70 שנה לאירוע הנשיא פרנסואה הולנד בא לוודא הריגה: צרפת היא מדינה של "גיבורים אנונימיים", האחראים להצלת 75% מיהודי צרפת, ציין הולנד, בצדק. אבל צרפת, הוסיף, גם יזמה את מצוד ול ד'איב, ארגנה אותו ושילחה את אזרחיה אל מותם. אין, לפיכך, לקבל עוד את הטענה שממשלת וישי לא הייתה אלא זרוע מבצעת של הנאצים, שנכפתה על צרפת. הפשעים המחרידים בוצעו בידי צרפתים, בשם העם הצרפתי והמדינה הצרפתית. הקולקטיב הזה מוכרח לקבל אחריות.

שוב ושוב חזר הולנד בנאומו על המלים המרכיבות בעיניו צדק היסטורי: "אמת" (שאותה חובה לומר), "שכחה" (שהבטיח להיאבק בה) ו"זיכרון" (שהתחייב לטפח). דבריו מקבלים משמעות מיוחדת לנוכח סקר חדש שלפיו 42% מהצרפתים (וכ-60% מהצעירים) אינם מודעים לפרשת ול ד'איב. מורים בבתי ספר מתלוננים זה זמן על קשיים ללמד את הפרק ההיסטורי הזה. להם השיב הולנד בנאומו: "השואה אינה ההיסטוריה של העם היהודי, היא ההיסטוריה, ההיסטוריה שלנו. אסור שיהיה ולו מוסד אחד שבו לא תילמד במלואה". הולנד התחייב להיאבק "בנחישות הגדולה ביותר" באנטישמיות ו"בכל צורות סילוף ההיסטוריה, ברלטיוויזציה של השואה ובגיסיונות לפגוע בייחודיותה".

גם ספרות וגם היסטוריה – ממליץ. יונתן

כל חיינו אנחנו מתבקשים להיות בשליטה, להתנהג כפי שמקובל, לדבר כפי שמקובל, להתחשב באחרים, לחשב צעדינו, אנחנו שבויים של "המקובל".

יש אנשים שמתכרסמים כדי להשתחרר מלהיות בשליטה, כדי להרפות.

אני אוהב להיות בשליטה. אוהב להיות בשליטה על זמני ומעשי, על מה שקורה לי ומה שקורה איתי. אני גם לא יכול להשתכר (משום שאני לא יכול לשתות אלכוהול) וגם לא רוצה להשתכר.

אז איך בכל זאת אפשר קצת להשתחרר? להרפות?

לקחתי ספר. כשאתה קורא ספר אין לך שליטה על המציאות שלו, אתה לא יכול לעזור לאנשים המופיעים שם, אין שליטה - הכל כבר נכתב. יש בזה, מבחינתי, מצב של חוסר אונים שקיים גם במציאות ולכן משחרר משהו.

הדסה קיבלה מאירית גל את הספר "המפתח של שרה", שי אמרה שזה ספר שווה, נכנסתי ו... נסחפתי.

ברכה פונדק אמרה לי שהסימן לספר טוב זה כמה חשוב לך לחזור מהר הביתה כדי להמשיך לקרוא אותו. והיא צודקת.

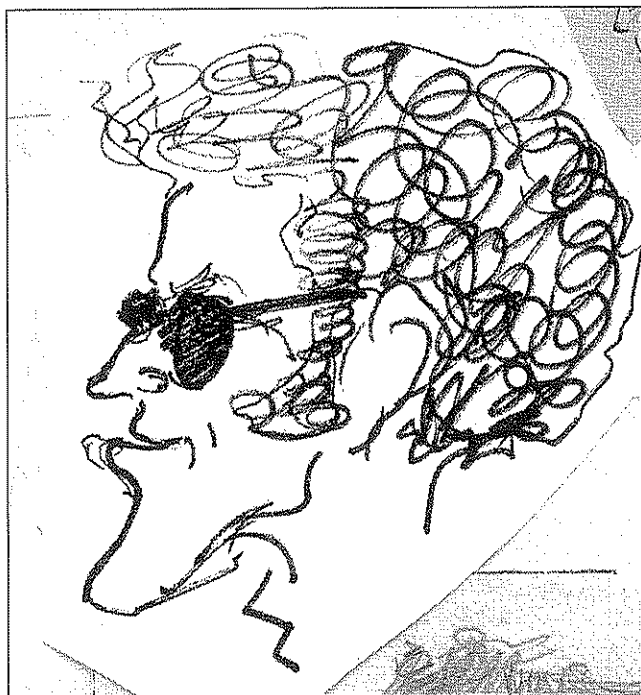
סימן נוסף, העייפות נעלמת. אם ביום רגיל בשעה תשע וחצי אני כבר מנקר ומנסה למשוך עוד קצת את הכניסה למיטה כי לא נעים להירדם בתשע וחצי, אז עם "המפתח של שרה" בסביבות חצות, אני אומר לעצמי שגם צריך לישון כמה שעות ומנסה להגיע לאיזה קטע רגוע בספר כדי להפסיק. ולמרות השינה המאוחרת, מתעורר מוקדם כשהסיפור מהדהד והתמונות רצות.

הספר עוסק באקציה הגדולה ביותר שנערכה על אדמת צרפת. נעצרו בה, ביולי 1942, יותר מ-13 אלף יהודים מפאריס והסביבה. היהודים רוכזו באצטדיון החורף ושולחו משם להשמדה באושוויץ. סיפור שואה לא מוכר לי וכנראה, גם לרבים אחרים, כולל צרפתים רבים. בדקתי את הסיפור האמיתי ב"גוגל" והמסתבר שהעובדות, המאורעות, המקומות, התאריכים מדויקים.

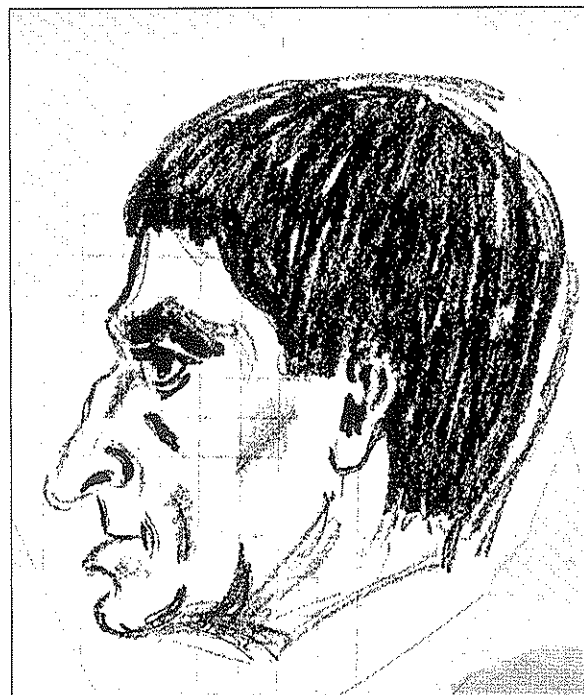
הספר מספר את הסיפור בשני סיפורים

פני אשדות מדורי דורות

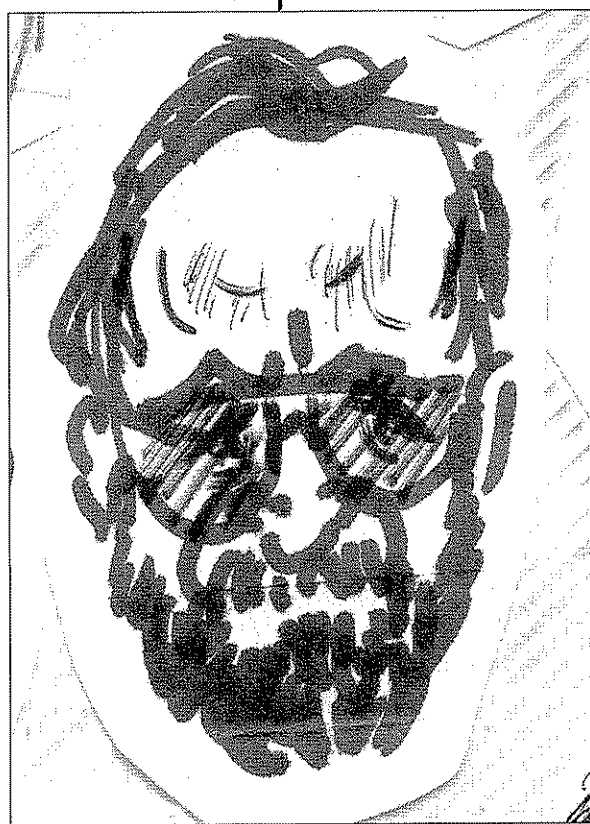
ציורים שצייר דובי שושני לאורך השנים...

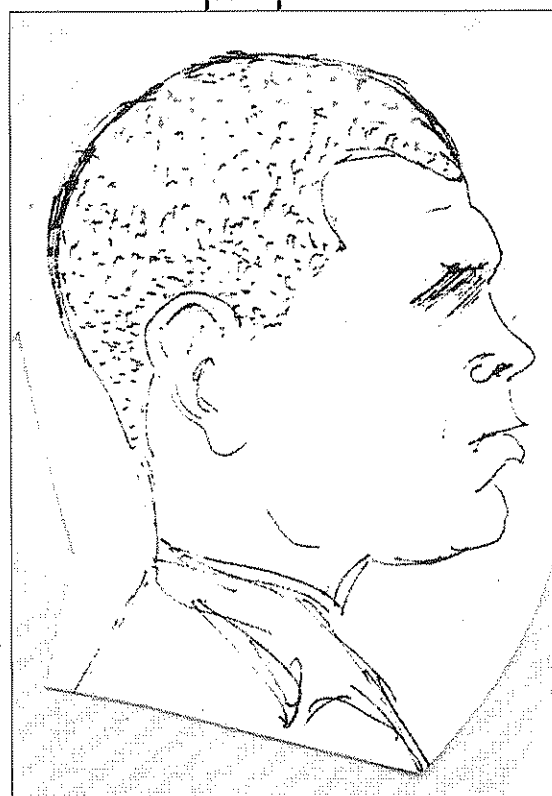
איציק גל

ראובן כהן

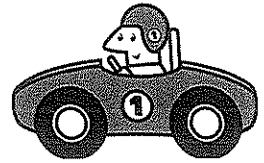

יוסי זולטי

שמוליק קוצ'וק

צלי"ש או טר"ש

שמישהו לקח אותם ונסע עם הרכב למקום לא ידוע.

מי הוא אותו נהג 'אלמוני' שלא כתב את שמו, אני לא יודעת עד רגע זה, כי הרישום נכנס להנהלת חשבונות, ושם קיבל דרוג "סודי ביותר". למה?? ככה!!!

עד היום לא הצלחתי להבין מתי חוקק החוק על שמירת סודיות וחיסיון של מי ש"סחב" רכב שהיה מיועד למישהו אחר. ועוד לשמור סודיות שמו "סחבן" באופן יסודי כל-כך?? תמוה בעיניי. למרות שכבר פניתי לדורון וגם למנהל עסקי הקהילה, שהבטיח שייתן הוראה לשחרר את המידע ה"סודי ביותר" הזה, כדי שאני, עמליה, אוכל לקבל את המידע החסוי הזה. ובכן, למרות הבטחת מע"ק להסיר את החיסיון, עדיין לא קיבלתי את המידע הרלוונטי ולדעתי, זה עבר מזמן את גבול הטעם הטוב, אם היה כזה בכלל.

אמנם הוספתי לעצמי את השם 'בת-ארי', לכבודו של אבי ז"ל, אבל בפועל עדיין לא טרפתי אף חבר. אז מישהו יכול להסביר לי מה קורה כאן??!

מאז 1960, אחרי השרות הצבאי, אני חברה באשדות, בלי שנות חופש וטיולים ברחבי העולם, ונדמה לי שלא היה עוד מקרה כזה!! זה מזכיר משרדי ממשלה מסוימים שכל הזמן דוחים את המבקשים בלך ושוב, תוך שימוש בתרגילי סחבת ביורוקרטיים. זה איכפת לי ואפילו מרגיז אותי, כי נדמה לי שמתשבים נועדו להקל על חיפוש נתונים שונים שמאוחסנים בהם ולא כדי להתיש את המשתמש בתירוצי שווא. מה שמינהל תקין היה צריך לעשות, זה להקליד את נתוני הרכבים (ארבעה בס"ה) ליום ה-30 למאי בשעות הערב ומיד מתברר מיהו אותו סחבן רכב ואני הרי התחייבתי שלא אטרוף אותו ואפילו לא אנשוך כמו אותו שחקן הכדורגל במונדיאל.

אגב, כשעמדתי נבוכה ואובדת עצות איך אגיע ליבית-גבריאל'י למופע, הגיע חן איתן לכספומט ושפכתי לפניו את טענותיי. חן, ברוב אדיבותו, הציע להקפיץ אותי לבית-גבריאל ואפילו נתן לי את הטלפון הנייד שלו

למרות שכבר נכתב על-כך, אני רואה לעצמי זכות לציין את הפוסטרים של בר רפאלי על גשר האילון עם התמונות של חג השבועות שהודפסו על אריג ענק והתנוססו לראווה במדרכה הראשית אל הכל-בו. זה היה רעיון מבריק, כמו גם צילום של נערות החן-הכוהנות של שנות ה-50 המאוחרות, עם ברוריה ותרצה, זהבה בן-ארצי ז"ל והתאומות רחל ולאה וסרמן (אחיותיו של אריק מעין) ותמר לוריא, החיות בארץ. וגם התמונה של החברה מחברת נוער מענית (נוער ט"ו של צביקה זקצר ואביבה ניב ז"ל) עם אורי פלג ז"ל על העגלה. הצלי"ש מגיע ככל הנראה לעדי גל הצעירה, המרכזת את ענייני התרבות ויצירת קהילה משותפת.

עוד צלי"ש מגיע ליוסי ב.פ. שניהל את התקנת הדודים וקולטי-השמש. לאחר ציפייה לא מאוד ארוכה (וטוב שזה נעשה בימי הקיץ) הותקנו הדודים, שיחסכו לנו כנראה גם את ההוצאות על החשמל ובעיקר בזבוז מים בגין ההמתנה הארוכה, עד שיגיעו המים החמים בדרך הארוכה מהדוד המרכזי ועד השכונה שלנו. עכשיו המים החמים מגיעים מיד, הם כל-כך חמים שאפשר בקלות לקבל כווינה, ומכיוון שאני יחידה, אז יש לי המון מים, ואין סכנה שיגמרו לי המים החמים באמצע חפיפת הראש כפי שקורה לעיתים במשפחה רבת נפשות. אז בהזדמנות חגיגית זו, כל הכבוד גם לרינה הוימן, פקידת השירותים הטכניים המסורה, שמיד שלחה לכולם את תעודת האחריות.

ועפ"שיו לענייני הטר"ש: לא נעים לי בכלל לעסוק בזה, אבל אני מאוד רוצה לדעת מה אחרים היו עושים ואיך היו מגיבים במקרה כמו שקרה לי. עבר כבר די הרבה זמן, מאז המקרה, אבל יש דברים שקשה לשכוח.

ובכן, ביום ו' האחרון של חודש מאי 2014 התקיים ב'בית-גבריאל' מופע סטנד-אפ עם נדב אבוקסיס שאני מאוד מחבבת. כדי להבטיח לעצמי מקום טוב בקרבת הבמה, קניתי כרטיסים כשבועיים לפני המופע, אבל כלל לא ציפיתי שכאשר אבוא לקחת את מפתחות הרכב כדי לנסוע, אגלה לאכזבתי

צל"ש או טר"ש – סוף

חדש על המדף

ילדה עם שיער מוזר: ספורים ומסות /

דיוויד פוסטר וואלאס

שני דגים צעירים שוחים להם ביחד ופוגשים במקרה דג מבוגר יותר ששוחה לכיוון השני, מניד לעברם את ראשו ואומר: "בוקר טוב בחורים, איך המים?" ושני הדגים ממשיכים לשחות כמה זמן, ואז לבסוף אחד מהם מביט באחר ואומר: "מה זה לעזאזל מים?"

בספר חושף וואלאס את הכמיהה האנושית לחום ולהקלה. ההומור החריף שלו, התבוננותו המיוחדת, מאפשרים לנו להבין מעט יותר מהם **המים** שבתוכם אנו חיים. לראות את המובן מאליו!

הדרך אל עצמי / טרי טרי

בעולם מלא סכנות, במי תוכל לבטוח? "אחרי מה שעשיתי אתמול הייתי אמורה עכשיו להיות מתה ממכת השמל קטלנית מן השבב שהושתל במוחי." קיילה לא אמורה לזכור דבר מתייה, אבל סודות אפלים מעברה מסרבים להישאר קבורים בחשכה...

החיסול / דיוויד באלדאצ'י

מרוץ מסחרר בין וושינגטון, מונטריאול ודמשק, ובין מרגלים, פוליטיקאים ומטורפים, לוקח אותנו באלדאצ'י למסע בלתי צפוי ומצמרר אל מאחורי הקלעים של קהילת המודיעין האמריקנית.

ואז בדיוק התאהבתי בך: שרי גל

לרות, רווקה תל אביבית בת 33, עובדת בחברת היי-טק, בעלת לשון חדה והתנהגות חסרת מעצורים, נמאס לצאת לדייטים עם גברים שהיא פוגשת באינטרנט ולהתאכזב שוב ושוב...

המלחמה בסלמנדרות / קארל צ'אפק

רומן אלגורי גדוש הומור ציכי משובח. זהו משל לאנושות ערב מלחמת העולם השנייה. המלחמה בסלמנדרות חוזר אלינו בתרגום חדש של רות בונדי. מאוד כדאי.

האנאלפיתיתית שידעה לספור יונס

יונסו

מי שכתב את הספר המקסים "הזקן בן המאה שיצא מהחלון ונעלם" חוזר בספר זה. רומן מצחיק ושנון להפליא שמזכיר לנו שטיפשות וחוכמה לא תמיד שוכנות במקום הצפוי.

שבת שלום, ברוריה

כדי שאטלפן בסיום המופע כדי שיבוא לקחת אותי חזרה הביתה. חן אכן הסיע אותי והגעתי בזמן. באולם ראיתי את חיים ומירב סולפיין שנאותו להחזיר אותי הביתה בגמר המופע, ועל כך תודתי. אז אתם כבר יודעים למי לתת צל"ש ולמי טר"ש. נכון???

ונדב אבוקסיס, לשמו התכנסנו, היה חמוד ומשעשע כמו תמיד, אולי אפילו יותר לאחר שהוקל לו ב"צאתו מן הארון", ובסיפוריו על שירה בתו, שהעז לחשוף את סודו בפניה. כדי שאמו הקשישה תוכל ליהנות מנכדתה.

שבת שלום,
עמליה דיין בת-ארי

תגובות:

שאל אלתר העדיף שלא להגיב. שלא לציטוט אמר ש'תקופת המטפלת' כבר מאחורינו ושמדובר במקרה חריג ונדיר שאינו מעיד על הכלל.

אורית מלמוד מהנהלת החשבונות לא הגיבה עד סגירת הגיליון.

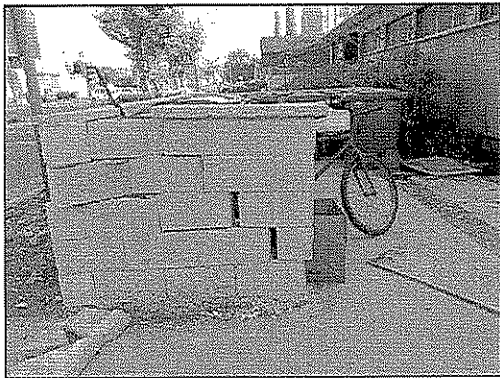
גילוי נאות של עורך העלון: בחיפושיה הנואשים אחר גילוי האמת בפרשת 'סחיבת הרכב' (ואני מזדהה עם דבריה של עמליה ותמה על התנהלותה 'המוזרה' של המערכת), פנתה עמליה גם אל כותב שורות אלה, ושאלה אם 'במקרה' הוא זה שנטל את רכבה. השבתי לעמליה שברשותי רכב פרטי ולמעט מקרים חריגים איני נזקק לשרותי ענף הרכב. 'מדוע הגעת אלי?' שאלתי את עמליה בסקרנות. משום שאתה קצת אסטרונאוט, השיבה, ובעבר השארתי רכב בתל אביב וחזרת הביתה בתחבורה ציבורית. תשובה זו, שיש בה משום פגיעה בשמי, ובנסיבות אחרות יכולה היתה לשמש עילה לתביעה, הרגיזה אותי מאד. לעצם העניין: מעולם לא השארתי רכב בתל אביב והסיפור מתחילתו ועד סופו מצוץ מהאצבע.

אבנר

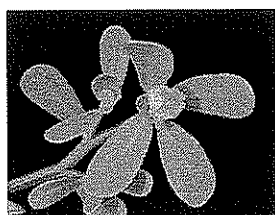
מי ומה - המשך...

לפני כשנה הסתיים פרויקט שידרוג התשתיות שכלל בין היתר הקמת קירות מגן שתכליתם לתחום את פחי האשפה. השבוע חלפתי ליד הכל-בו וגיליתי שאחד מאותם מתחמים מגלה עייפות והבלוקים שלו מתרחקים זה מזה באופן מדאיג. למיטב ידיעתי לא היתה בעת האחרונה רעידת אדמה, גם לא 'בוסי' על קולי, כך שמי שאחראי לעבודה הזו יואיל לבוא ולתקן.

רגילת הגינה - בצידי דרכים וסמוך לחלקות מטע שלנו, ניתן לראות בעת הזו מרבדים מרבדים של צמח שהולך ומתפשט. הצמח הבשרני, שגוונו ירוק כהה ופרחיו צהובים (רי תמונה) קרוי 'רגילת הגינה' (רגילה בערבית) ומה שמייחד אותו היא העובדה שבשיא הקיץ הוא מתנהג כמו אחד שלא חסר לו מים. מה המנגנון הפנימי שגורם לו להתנהג כך? לא יודע, אבל מדובר ללא ספק בתופעה די ייחודית. הרגילה כך על פי הסיפור, עשירה באומגה 3 וויטמין C ומשתמשים בה כעשב מרפא לצרכים רפואיים שונים בארצות רבות בעולם. היא גם משמשת כתוסף לסלטים שונים בזכות טעמה החמצמצץ- קל לאחר טיגון.

הרגילה מוזכר בתלמוד בשם "חלוגלוגות".

מפוזרים בין לוג לנוי לארוח הכפרי, צ'מפיון ועוד. מי שחולש על אימפריית כח האדם הזו הוא מג'האד אסעייד שהפך אצלנו כמעט לבן-בית, למרות שעובד בעוד הרבה מקומות. סוד הצלחתו- שיווק.

כאשר יצאו עובדי 'נהרא' המוסלמים לחוג את חגם, לא נותרה ברירה וכל צוות העובדים היהודי, כולל אחרון המנהלים, התגייס לתת שרות בחדר האוכל ובמתחם עצמו, כולל שאול אלטר, הדס קיים ועוד כאלה, שכאשר צריך אותם הם תמיד שם.

אתר 'קהילה-נט' (במלעיל) היה 'הבייבי' של דורון כאשר נכנס לתפקידו כמוזכיר לפני כך וכך זמן. אמיר פלקס לקח עליו את הטמעת האתר והגיבוי הטכני שלו, ואחרים, כל אחד בתחומו, נתן כתף חמה כדי שההשקעה תצדיק את עצמה ותביא מוצר ידיוותי למשתמש. מקץ חצי שנה, אולי קצת יותר, דומה שהאתר לא ממש חדר לתוך השריון האשדותי; מספר הכניסות קטן, השימושים בפונקציות הרבות שלו, סובלים מחוסר ניצול משווע. אמיר פלקס שנפרד משותפו לעבודה, אומר שאין לו זמן, רבקה מ. כני"ל, שני סיימה תפקידה באתר ודורון מתוסכל. איך יוצאים מהפלונטר? האם ניתן? האם האתר באמת נחוץ לנו? הזמן יגיד.

כחובב מושבע של בעלי חיים, ועופות בפרט, איני יכול להשאר אדיש לנוכח התעצמותה של ממלכת הטווסים המקומית שהולכת ומשתלטת עלינו מכל כיוון אפשרי ועושה במדרכותינו ובגינותינו כבשלה. קשה לאמוד את מספרם הכולל, אבל ברור שכל אפרוח צעיר הוא טווס בפוטנציה וכל זנב עטור נוצות הוא פוטנציאל לעוד ועוד ועוד אפרוחים. הרושם שלי שהאיזון מעט הופר (לטובת הטווסים כמובן) ואולי הגיע הזמן לעשות חושבים כיצד שומרים על עצמנו מפני התעצמותם הבלתי נשלטת של אלה ששיירי מזוננו הוא תכלית קיומם.

מי ומה - המשך...

מצל טוב!
 אחיה וראובן כהן
 אהואדת הנכדה - נינה
 בת לאורן ואליצד
 מצל טוב לכל המשפחה

מצל טוב!
 אילנה ואליק מימרן
 אהואדת הבת
 אחות אצל
 מצל טוב למשפחה!

מצל טוב!
 אמור וירדן פונדק
 אהואדת הבן צפרי
 אח לקורן
 אברכה ודודו פונדק
 אהואדת הנכד!
 מצל טוב לכל המשפחה!

תום וניר לבית קוצ'וק הבחינו לעת ערב בתברת אשדות מאוחד שקלנועיתה נתקעה במרכז האיחוד ואין בידה לעשות דבר. בדיקה שערכו השנים גילתה שמצבר הקלנועית התרוקן כליל, והדרך היחידה לחלץ את הגברת מאימת החושך והבדידות, היא להסיע אותה ידנית לביתה במאוחד, וכך עשו. לא היינו יודעים דבר על הסיפור המדהים הזה, אלמלא א.ש. שהבחינה בשניים ו'הלשינה' לחי"מ.

יש על מי לסמוך!! אני מבקש בזאת להעניק ציון לשבח לעובדות המכבסה, שמצאו עם בואן לעבודה שקית ובתוכה בגדיו של חייל סדיר שהגיע לחופשה בת יממה, ובלי אומר ודברים כיבסוה וגיהצוה כמו שרק הן יודעות. אתי רון שהתייצבה לעבודתה ברבע לשמונה, הופתעה לגלות שחבילת הכביסה של בנה, אותה הניחה בשלוש בלילה לפנות בוקר, כבר מכובסת, מעומלנת ומקופלת למשעי. הללויה.

לקנות לחם של אתמול במחיר של היום זה כמו לתת לך עיתון של אתמול ולבקשך לשלם עליו. הערתי על זה מספר פעמים לעובדי הכל-בו המצויינים (בנימוס רב, יש לומר) וקיבלתי תגובות בנוסח: 'מה אתה רוצה שנעשה עם לחם שנשאר? יש לי תשובה מצוינת- תנו אותו לאווזים של דני ביצל תמר'; הם ישמחו לקראתו ואולי יציקו פחות לאוכלים. למכור סחורה ישנה במחיר חדש, יש בזה משום הטעיית הציבור, ולא יעזור אם נעטוף את זה בניילון ונחביא את זה במדף התחתון.

בת זופ!

עלון מס' 1447
 עריכה ומי ומה – אבנר רון
 שער ואיור – אירית גל
 צילום עלון – אתי רון